

NA DVORE
ZO
STRIEBORNÝCH
PLAMENOV

SARAH J. MAAS

Pokračovanie celosvetového hitu Na dvore z trňov a ruží!

NA DVORE
ZO
STRIEBORNÝCH
PLAMEŇOV

ĎALŠIE KNIHY OD SARAH J. MAAS

Séria Na dvore z trňov a ruží

NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ

NA DVORE Z HMLY A BESU

NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU

NA DVORE ZO STRIEBORNÝCH PLAMEŇOV

NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

Séria Trón zo skla

TRÓN ZO SKLA

KORUNA Z TEMNOTY

ZRODENÁ Z OHŇA

KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH

BÚRKA V IMPÉRIU

VEŽA NA ÚSVITE

KRÁLOVSTVO Z POPOLA

Novely k sérii Trón zo skla

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV

VRAHYŇA V PÚŠTI

VRAHYŇA V PODSVETÍ

VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMAĽOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

Séria Mesto Luny

ROD ZEME A KRVI

SARAH J. MAAS

NA DVORE

ZO

STRIEBORNÝCH

PLAMEŇOV

slovar

Copyright © Sarah J. Maas 2021
Map copyright © Virginia Allyn 2019
This translation of A COURT OF SILVER FLAMES
is published by Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
Illustration by Happypets
Design by Patti Ratchford
Translation © Milica Nováková 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-5346-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas: A Court of Thorns and Roses Series,
Book 4 – A Court of Silver Flames,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, New York 2021,
preložila Milica Nováková.
Prvé slovenské vydanie
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2021.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre všetky Nesty –
raz na tú horu vyleziete.*

*A pre Josha, Tarana a Annie,
vdaka ktorým ja neprestávam liezť na tú svoju.*

FERSKA RIŠA
Prythian

VÁZENIE

ILYRSKE HORY

ILYRSKE STEPI

VELARIS

NOČNÝ DVOR

DVORNÓČNÝCH MŔ

DENNÝ DVOR

PALAC

DVR ÚSVITU

POD HOROU

ZIMNÝ DVOR

TRÁČINA CHALUPA

ADRIATA

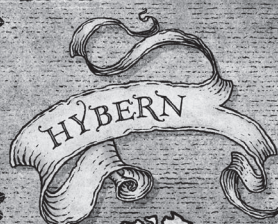
LETNÝ DVOR

JARNÝ DVOR

STENA

FEYRINA DEDINA

LESNÝ DOM

ÚZEMIE LUDÍ

VALLAHAN

MONTESERE

RASK

FÉRKA RÍŠA

STENA

SCYTHIA

ÚZEMIE LUDÍ

Na päty jej špliechala studená čierna voda.

Nebolo to len mrazivé zahryznutie zimného chladu ani pálenie ľadu, ale niečo ešte mrazivejšie. Hlbšie.

Bol to chlad medzihviezdneho priestoru, chlad sveta pred tým, ako naň dopadlo prvé svetlo.

Chlad pekla – naozajstného pekla, uvedomila si, keď sa zmietala v zovretí silných rúk snažiacich sa hodiť ju do Kotla.

Muselo v ňom byť naozajstné peklo, pretože Elain bezvládne ležala na kamennej dlážke, spomedzi zmáčaných zlatohnedých vlasov jej vytrčali špicaté férske uši a svetlá pokožka jej žiarila jasom nesmrteľných. Skláňal sa nad ňou červenovlasý jednooký fér.

Naozajstné peklo – horšie ako čiernočierne hlbiny, od ktorých ju delilo len pár centimetrov.

Strčte ju tam, rozkázal férsky kráľ s kamennou tvárou.

Keď počula jeho hlas, ten hlas, ktorý prikázal spraviť to isté aj Elain...

Vedela, že skončí v Kotle. Vedela, že tento boj prehrá.

Vedela, že ju nikto nezachráni: ani vzlykajúca Feyre, ani jej bývalý milenec, teraz so zapchatými ústami, ani jej nový druh, stojaci tam úplne zničene.

Ani Cassian, dolámaný a krvácajúci na zemi. Stále sa však pokúšal podprieť roztrasenými rukami, doplaziť sa k nej.

Kráľ Hybernu – to on všetko spravil. Elain. Cassianovi.

Aj jej.

Ladová voda sa jej zahryzla do chodidiel.

Bolo to ako bozk plný jedu, ako smrť – taká trvalá, že každý kúsok jej tela zreval na protest.

Skončí v Kotle – ale nie bez boja.

Voda jej zovrela členky svojimi pazúrmí a ťahala ju dolu. Ona sa zvjala v snahe oslobodiť sa zo zovretia strážcu, čo ju držal, až si napokon uvoľnila jednu ruku.

A vtedy Nesta Archeronová ukázala prstom. Jediným prstom – na kráľa Hybernu –, sľubujúc mu smrť.

Zamerala svoj cieľ.

Drsné ruky ju strčili do čakajúcich pazúrov temnej vody.

Nesta sa zasmiala nad strachom, čo sa kráľovi vkradol do očí tesne predtým, ako ju pohltil Kotel.

Na začiatku

i na konci

bola Temnota

a nič viac.

Keď sa ponorila do bezodného mora, ktoré nemalo žiadny horizont, žiadny povrch, necítila chlad, ale jeho pálenie.

Nesmriteľnosť nebola pokojná mladosť.

Bola oheň.

Roztavená ruda lejúca sa do jej žíl. Zohriala jej ľudskú krv, až zovrela a premenila sa na paru. Ovinula sa jej okolo krehkých kostí, až z nich ukula čerstvú oceľ.

Keď skríkla, pretože ju bolesť trhala na dvoje, nevyšiel jej z hrdla žiaden zvuk. Existovala len tma, agónia, moc...

Zaplatia. Všetci.

A začne Kotlom.

Hneď teraz.

Zubami a pazúrmí sa vrhla na temnotu. Trhala ju, driapala a kmásala.

Temná večnosť sa zachvela. Mykla. Otriasla.

Keď temnota začala ustupovať, Nesta sa rozosmiala. Smiala sa, ústa mala plné surovej moci, ktorú vytrhla z temnoty a prehltila na jeden hlt; plné večnosti, čo si brala a schovávala do srdca, do žíl.

Kotel sa mykal ako vtáčik pod mačacou labou. Odmietla popustiť.

Vezme mu všetko, čo ukradol jej a Elain.

Zahalení čiernou večnosťou sa Kotel a Nesta prepletili v súboji a zažiarili ako práve zrodená hviezda.

PRVÁ ČASŤ
NOVICKA

1

Cassian zdvihol na slabo osvetlenej chodbe päšť k zeleným dverám – a zaváhal.

Za život skolil viac nepriateľov, ako dokázal spočítať, stál po kolená v krvi a blate na nespočetných bojiskách, urobil rozhodnutia, ktoré stáli jeho najskúsenejších bojovníkov život, bol generálom, pešiakom aj zabijakom, ale tu... tu spustil ruku k telu.

Cúvol.

Budova na severnom brehu Sidry volala po novom nátere. Aj nových dlážkach, ako usúdil podľa stavu dosiek vrzgajúcich mu pod čižmami. No aspoň tam bolo čisto. Na Velaris to bolo síce ošumelé obydlie, ale keďže sa v meste nenachádzal žiadny ozajstný slum, ani toto nebolo až také strašné. Už videl aj býval v horšom.

Nikdy však nepochopil, prečo Nesta trvala na tom, že bude bývať práve tu. Rozumel, prečo odmietla apartmán v Dome vetera – bol príďaleko od mesta a ona nevedela ani lietať, ani sa odvievať, čiže by musela chodiť po schodoch – a tých tam bolo rovných desaťtisíc. Ale prečo si vybrala túto žumpu, keď je mestský dom prázdny? Odkedy sa skončili stavebné práce na Rhysovej a Feyrinej rozľahlej rezidencii pri rieke, mestský dom bol k dispozícii všetkým priateľom, ktorí ho práve potrebovali alebo chceli. Vedel, že Feyre ho ponúkla Neste, no ona jej ponuku odmietla.

Zamračil sa na olupujúcu sa farbu dverí. Cez medzeru pod dverami, dosť veľkou na to, aby sa ňou prepchal aj ten najtučnejší potkan, neprenikali von žiadne zvuky a na chodbe sa nevznášali žiadne čerstvé pachy.

Možno bude mať šťastie a Nesta nie je doma – možno vyspáva opicu pod barovým pultom v pajzli, kde minulú noc hýrila. Vlastne to bola asi tá horšia možnosť, keďže v tom prípade by ju musel ísť vystopovať tam.

Cassian znovu zdvihol päšť a v slabom férskom svetle lámip zabudovaných v strope mu sifón na chrbte ruky slabo zažiaril načerveno.

Zbabelec. Už by si mal prestať byť taký posero.

Cassian zaklopal. A znovu.

Ticho.

Takmer si od úľavy vydýchol. Vďaka Matke.

No vtom sa spoza dverí ozvali nahnevané kroky. Každý ďalší bol naštvanejší ako ten pred ním.

Stiahol krídla k sebe, zdvihol plecía a rozkročil sa. Tradičný bojový postoj, ktorý doňho vtĺkali počas dlhých rokov tréningu, tak dlho, až sa mu zautomatizoval. Radšej sa nezamýšľal, prečo v ňom zvuk jej krokov podvedome vyvolal takú reakciu.

Prenikavé cvakanie štyroch zámkov, čo jeden po druhom odomykala, pôsobilo ako dunenie bojových bubnov.

V duchu si ešte raz prešiel všetko, čo mu Feyre kázala povedať – aj ako jej to má povedať.

Dvere sa trhnutím otvorili, pričom guľa na jeho strane sa pokrútila tak prudko, až Cassianovi napadlo, či si Nesta nepredstavuje, že to je jeho krk.

Nesta Archeronová sa tvárila naštvane.

Vyzerala príšerne.

„Čo chceš?“ Dvere otvorila len na šírku dlane.

Kedy ju videl naposledy? Na tej oslave konca leta na lodi na Sidre? Áno. No vtedy nevyzerala až tak zle. Vedel však, že nikto by na tom nebol oveľa lepšie po tom, čo sa celú noc nalieval vínom a pálenkou. Najmä nie o tomto čase.

„Je sedem hodín,“ pokračovala a zazerala naňho sivomodrými očami – pohľad, ktorý mu vždy zdvihol tlak.

Mala na sebe mužskú košeľu. Ba ešte horšie: mala na sebe *iba* mužskú košeľu.

Cassian sa jednou rukou oprel o zárubňu a venoval jej úškrn, o ktorom vedel, že ju dopáli.

„Si to v noci rozbalila?“

Rozbaľovala to už celý rok. Krásnu tvár mala bledú a oveľa chudšiu ako pred vojnou s Hybernom, pery bledé a suché a tie oči... chladné a ostré ako zimné rána v horách.

Žiadna radosť, žiaden smiech, nič. Na tvári ani v jej vnútri.

Pokúsila sa zavrieť dvere a pribuchnúť mu do nich ruku, no strčil do škáry nohu, skôr ako mu stihla dolámať prsty. Nozdry sa jej mierne rozšírili.

„Feyre chce, by si prišla za ňou do domu.“

„Do ktorého? Má ich asi päť.“ Nesta sa zamračila na jeho nohu vo dverách.

Cassian si zahryzol do jazyka. Nebol na bojisku – a nebol jej nepriateľom. Mal ju iba doviesť na určené miesto a potom sa už len modliť, aby sa ten krásny domov, do ktorého sa Feyre s Rhysandom práve nasťahovali, nezmenil na ruiny.

„Do nového.“

„Prečo ma neprišla zavolať sama?“ Poznal ten podozrievavý pohľad a vedel aj, prečo tak trochu zmeravela. Inštinkty mu navrávali, aby sa postavil jej odporu, aby na ňu tlačil a tlačil, až kým nezistí, čo sa stane a kam ju dotlačí.

Od Zimného slnovratu spolu prehodili len pár slov. Väčšinu z nich na tej lodi minulý mesiac. Presnejšie, iba tieto:

Uhni.

Zdravím, Nes.

Uhni.

S radosťou.

Po dlhých mesiacoch, čo s ňou nehovoril, čo ju ani len nevidel, sa medzi nimi udialo až toľko.

Nechápal, prečo vôbec prišla. Musela dobre vedieť, že s nimi bude hodiny trčať na vode bez možnosti úniku. Za tú zriedkavú možnosť byť v jej prítomnosti zrejme vďačili Amren a tej troške vplyvu, aký na ňu, zdá sa, mala. No keď sa noc končila, Nesta, s rukami zaťato prekríženými na prsiach, stála prvá v rade na vylodenie a Amren sa triasla od zúrivosti a znechutenia na jeho konci.

Nikto sa nepýtal, čo sa medzi nimi stalo, dokonca ani Feyre. Loď prirazila k brehu a Nesta sa priam rozbehla preč od nich všetkých. Odvtedy s ňou nikto nehovoril. Až dodnes. Mal pocit, že ich dnešný rozhovor bol ten najdlhší od bojov proti Hybernu.

„Feyre je Najvyššia lady Nočného dvora. Má plné ruky práce s vládnutím,“ povedal napokon.

Nesta naklonila hlavu. Zlatohnedé vlasy sa jej zošmykli na chudé plece. Keby to spravil hocikto iný, značilo by to rozmýšľanie. U nej to však bol pohyb predátora premeriavajúceho si svoju korisť.

„A vyžaduje moja sestra moju prítomnosť v jej dome *okamžite*?“ spýtala sa tým bezvýrazným tónom odolným voči akémukoľvek náznaku citu.

„Vedela, že asi budeš potrebovať nejaký čas, aby si sa pozbierala, tak ti chcela dať na to príležitosť. Očakáva ťa o deviatej.“

Videl na nej, ako to počíta, a pripravil sa na výbuch.

V očiach jej zahorelo.

„Takže podľa nej vyzerám tak zle, že potrebujem *dve hodiny* na prípravu, kým sa budem môcť ukázať na verejnosti?“

Zobral to ako výzvu, nech si ju obzrie: dlhé holé nohy, elegantná krivka bokov, úzky pás – príliš úzky – a plné lákavé prsia, ktoré vyzerali, akoby ani nepatrili k tej vychudnutej a kostnatej postave.

Na hociktorej inej by len tie prsia boli dôvodom, aby jej začal dvoriť okamžite po zoznámení, ale od chvíle, čo sa stretol s Nestou, bol preňho rovnako veľkým, hoci odlišným pokušením aj chladný oheň v jej očiach.

No odkedy bola Najvyššia férika, aj so všetkou tou jej vrodennou dominanciou a agresivitou – a tým odporným postojom ku všetkému –, sa jej vyhýbal, ako sa dalo. Najmä keď po vojne dala jasne najavo, čo k nemu cíti.

„Vyzeráš, že by ti dobre padlo poriadne jedlo, kúpeľ a šaty,“ odpovedal.

Nesta prevrátila oči, ale prstami pritom žmolila okraj košeľe.

„Vykopni toho úbožiaka, umy sa a ja ti zatiaľ donesiem čaj,“ dodal.

O stotinu centimetra nadvihla obočie.

„Fakt si si myslela, že nepočujem, ako sa ten chudák v tvojej spálni snaží potichu obliecť a vyklízuť von oknom?“ uškrnul sa.

Ako naschvál sa zo spálne ozvalo tlmené buchnutie, na čo Nesta zareagovala zasyčaním.

„O hodinu sa vrátim zistiť, ako ti to ide s prípravami,“ povedal podráždene. Jeho vojaci pri tom tóne vedeli, že nemajú po-

kúšať svoje šťastie – zvyčajne si vtedy spomenuli, že tých sedem sífónov, čo mu tlmia moc, nosí opodstatnene. Lenže Nesta neletala v jeho légiiach ani nebojovala pod jeho velením a zdalo sa, že jej je ukradnuté, že má vyše päťsto rokov a...

„Neobťažuj sa. Prídem načas.“

Odlepil sa od zárubne a o pár krokov odstúpil, pričom mierne rozťahol krídla.

„Tak moja úloha neznela. Mám ťa odprevadiť od dverí k dverám.“

Zovrela pery.

„Chod' si sadnúť kamsi za komín.“

Naznačil poklonu, neustále ju sledujúc. Neodvážil sa ju spustiť z očí. Z Kotla vyšla... obdarená. Obrovskými darmi – temnými. No od poslednej bitky s Hybernom, odkedy Amren zlomila Kotol a Feyre s Rhysom ho zase dali dokopy, ju nikto nevidel ich použiť. Ani Elain nevyužívala svoju jasnozrivosť.

Ak má však Nesta stále takú moc, ak je stále schopná vyhladiť celé armády... Cassian bol dosť múdry na to, aby sa nevystavoval nebezpečenstvu takého predátora.

„Dáš si čaj s citrónom alebo mliekom?“

Zabuchla mu pred nosom a zamkla všetky štyri zámky.

Cassian vykročil po chodbe, stále si popiskujúc. Rozmýšľal, či ten pako v jej spálni naozaj vyskočí von oknom, aby jej unikol, a povedal si, že sa ide najesť.

Dnes bude potrebovať veľa energie. Zvlášť, keď sa Nesta dozvie, prečo si ju jej sestra zavolala.

Nesta si nepamätala, ako sa ten fér v jej spálni volá.

Cestou späť do izby, vyhýbajúc sa kopám kníh a oblečenia, sa prehrabávala v pamäti. Spod nánosov vína sa vynorili vášnivé pohľady, vlhké horúce bozky, pot, čo jej stekal po chrbte, keď na ňom jazdila, až kým ju rozkoš a víno neukolísali do blaženého zabudnutia, ale jeho meno nie.

Keď sa vrátila do malej tmavej spálne, našla ho vykláňať sa z okna. Cassian nepochybne čakal na ulici a pozoroval jeho potupný odchod. Posteľ s mosadznými stĺpikmi bola rozhádzaná, periny sa váľali na krivej dlážke, čo vŕzgala pri každom kroku,

a prasknuté okno na uvoľnených pántoch plieskalo o stenu. Féer sa zvrtol a pozrel na ňu.

Bol pekný ako väčšina Najvyšších férov. Trošku chudší, než by sa jej páčilo – oproti tej hore svalstva, čo pred chvíľou stála na jej prahu, bol iba chlapec. Pri pohľade na ňu ho myklo, a keď si všimol, čo má na sebe, výraz tváre sa mu zmenil na napätý.

„Eee... to je...“

Nesta zo seba strhla jeho košeľu a zostala celkom nahá. Férovi sa rozšírili zreničky, ale izbu stále naplňal pach strachu – strachu nie z nej, ale z toho, kto pred chvíľou odišiel. Spomenul si totiž, kto je jej sestra, druh jej sestry a priatelia jej sestry. Akoby na niečom z toho záležalo.

Ako by smrdel jeho strach, keby sa dozvedel, že ho využila? Že sa s ním vyspala len preto, aby aspoň na chvíľu zabudla? Aby upokojila tú zmietajúcu sa temnotu, ktorá v nej bublala od chvíle, čo sa vynorila z Kotla? Počas posledného roka zistila, že sex, hudba a alkohol jej pomáhajú. Nie celkom, ale dosť na to, aby tá moc v nej nevykypela. No aj tak stále cítila, ako jej prúdi v žilách, ako sa jej pevne ovíja okolo kostí.

Hodila mu bielu košeľu.

„Už môžeš vyjsť dverami.“

Rýchlo si ju natiahol cez hlavu.

„Je... ehm... je ešte...“ Pohľad mu mimovoľne padal na jej odhalené prsia, bradavky vztýčené v rannom chlade aj na miesto, kde sa jej stehná stretávali s bruchom.

„Zbohom.“ Nesta vošla do kúpeľne s hrdzavou vaňou, z ktorej voda presakovala na dlážku. Aspoň bola teplá.

Občas.

Feyre a Elain sa ju snažili presvedčiť, aby si našla iný byt, no ich rady ignorovala. Tak, ako odignoruje aj tie dnešné, nech sa budú týkať čohokoľvek. Vedela, že Feyre jej chce vynadať. Možno s tým má do činenia fakt, že včerajší horibilný účet v krčme zaplatila zo sestrinho účtu.

Nesta si pohľadovo odfrkla a pootočila studeným kovovým kohútikom nad vaňou. Zo zaškrípaním povolil a do vane začala nepravidelne striekať voda.

Toto bola jej rezidencia. Žiadni sluhovia, žiadne pohľady, ktoré by sledovali a hodnotili každý jej pohyb, nikto, iba tí, kto-

rých si sem pozvala. Až na toho namysleného sliedivého bojovníka, ktorý sa rozhodol, že jej môže strkať nos do života.

Trvalo päť minút, kým začala tiecť teplá voda. No minulý rok boli aj dni, keď sa jej nechcelo čakať. Vtedy proste iba vliezla do ľadovej vody. V myslí sa jej premenila na temné hlbiny Kotla, čo ju pohlcujú, vytrhajú z nej ľudské vlastnosti i smrteľnosť a premeniajú ju na *toto*.

Mesiace bojovala so záchvatmi paniky, pri ktorých jej zme-ravelo celé telo, a triasla sa až do špiku kostí už len pri predstave, že sa má ponoriť do vody, ale prinútila sa tomu čeliť. Zvykla si sedávať v studenej vode s pocitom nevoľnosti a so zaťatými zubami; odmietala sa pohnúť, kým si jej telo nezvyklo na to, že to je vaňa, nie Kotol, že je vo svojom byte, nie v kamennom hrade za morom, že je nažive, že je nesmrteľná. Aj keď jej otec už nežije.

Vietor rozniesol otcov popol na všetky strany a fakt, že žil, pripomínal už iba náhrobok na kopci za mestom. Tak jej aspoň vraveli sestry.

Miloval som ťa od prvej chvíle, čo som ťa držal v náruči, povedal jej otec počas posledných spoločných minút.

Neopováz sa na ňu položiť svoje špinavé ruky – boli otcove posledné slová určené kráľovi Hybernu. Posledné slová premárnil na toho mizerného červa.

Otec, ktorý nikdy nebojoval za svoje dcéry, ale na konci života ich prišiel zachrániť. Prišiel pomôcť ľuďom a férom, to áno, ale hlavne prišiel zachrániť svoje dcéry. Ju.

Neuveriteľné, hlúpe mrhanie časom a energiou.

V žilách jej prúdila desivá temná moc, no ani tak nestihla zastaviť kráľa, keď sa mu rozhodol zlomiť väzy.

Nenávidela otca, tak veľmi, a on ju aj tak z nejakého nevysvetliteľného dôvodu miloval. Nie dosť na to, aby sa ich pokúsil ochrániť pred chudobou a hladom, ale stačilo to na to, aby na kontinente naverboval armádu a na lodi, ktorú pomenoval po nej, sa plavil do vojny.

Aj v tých posledných chvíľach ho stále nenávidela. Väzy mu zapraskali, no v očiach nemal strach, len bláznivú lásku k nej.

A to si zapamätala – jeho posledný pohľad i nenávisť, ktorú cítila, kým pre ňu zomieral. Hľodalo ju to, zožieralo ako tá hľbo-